

Arrest

nr. 218 804 van 25 maart 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 8 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“RECTO BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 13.03.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en):

Y. N. W.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 10.04.1986

Geboorteplaats: Menia Identificatienummer in het Rijksregister:2 086041060358

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 43 van de wet van 15.12.1980 §1: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

Betrokkene is veroordeeld bij verstek voor volgende feiten: verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt. Alhoewel de veroordeling nog niet definitief is, gezien mijnheer verzet heeft aangetekend, dient ze toch vermeld te worden. Daarnaast blijkt immers uit het dossier dat mijnheer, in de loop van zijn betrekkelijk korte aanwezigheid in België gebruikt heeft gemaakt van meerder identiteiten. De veroordeling liep hij op onder de identiteit: W., Y. Het gaat om feiten die plaats vonden in 2016. Eerder werd hij aangetroffen bij kleinere overtredingen en gaf hij spontaan de naam J., N. op (zie administratief verslag dd. 11.07.2013 en 02.12.2014). Onder deze identiteit werd hem herhaaldelijk het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, betrokkene heeft daar nooit gevolg aan gegeven. Naar aanleiding van de slagen en verwondingen waar hij in 2016 op heterdaad werd op betrapt, ontving hij een inreisverbod van 3 jaar. Ook aan dit inreisverbod heeft hij nooit enig gevolg gegeven. Uit het geheel van bovenstaande opsomming is het dan ook redelijk te stellen dat betrokkene totaal geen respect heeft voor de wetten van België, zowel de strafrechtelijke als de andere, waardoor het redelijk is te stellen dat betrokkene heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Betrokkene is een wettelijke samenwoner aangegaan met een dame die 17 jaar ouder is. Desalniettemin heeft de rechtbank van eerste aanleg ertoe beslist dat de wettelijke samenwoner, tegengesteld aan de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand, diende geregistreerd te worden. Er dient dus te worden gesteld dat betrokkene een gezin vormt met zijn partner sinds 15.12.2016. Echter de familiale belangen van betrokkene worden in deze ondergeschikt geacht aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde. Er dient immers opgemerkt te worden dat betrokkene, anno 2018, nog steeds geen respect betoont voor de Belgische rechtsorde. Mijnheer werd immers bij verstek veroordeeld op 5.03.2018. Concreet wil dit zeggen dat hij niet aanwezig was op de rechtbank, mogelijks in een poging zijn straf te ontlopen, hij kon immers pas worden weerhouden op 5.07.2018, de dag dat hij werd opgesloten. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat zijn mentaliteit intussen veranderd is en hij bereid is zich te gedragen overeenkomstig de Belgische wetten en regels. Voor zover mijnheer geen respect wenst op te brengen voor de Belgische justitie en niet bereid is, vrijwillig, de gevolgen te dragen van zijn daden, lijkt het me evenredig dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook mijnheer zijn gezinsleven niet hoeft te respecteren. Trouwens, voor zover mijnheer ondanks het feit dat hij geen verblijfsrecht in België heeft verworven zijn relatie met zijn partner wenst verder te zetten, is hij uiteraard vrij van dit te doen. Het is niet omdat betrokkene geen legaal verblijf heeft verworven dat hij zijn relatie niet zou kunnen verderzetten, desgevallend vanuit het buitenland. Het feit dat hij voorheen in

illegaal verblijf erin geslaagd is een relatie aan te knopen en te onderhouden, bewijst dat het ene het andere niet hoeft uit te sluiten. Eens betrokkene, desgevallend in zijn land van herkomst of alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, zich van inbreuken op de openbare orde weet te weerhouden, sluit niets uit dat hij op latere datum een visum gezinshereniging aanvraagt om zich alsnog bij zijn partner te kunnen voegen. Voor zover hij kan aantonen zich herpakt te hebben, sluit niets uit dat hij in de toekomst zijn gezinsleven in België kan hernemen. Intussen kunnen betrokkene en de referentiepersoon met een beetje moeite en creativiteit zeker een manier vinden om intensief contacten te onderhouden.

Overeenkomstig art. 43, §2 dient bij het nemen van een weigeringsbeslissing wegens openbare orde, naast de evenredigheid, de actualiteit en de ernst van de dreiging voor de openbare orde ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, alsook sociale en culturele intergratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wat betreft betrokkenes duur van verblijf (legaal), zijn leeftijd en gezondheidstoestand bevat het dossier alvast geen relevante elementen waaruit moet besloten worden dat deze weigeringsbeslissing niet zou mogen genomen worden. Op zijn gezinssituatie werd, bij de afweging tussen het gevaar die mijnheer vormt en het vrijwaren van zijn gezinsleven, hierboven reeds ingegaan. Uit het dossier blijkt ook dat hij, kennelijk in samenwerking met zijn partner, een zelfstandige activiteit in België is begonnen. Gezien zijn partner kennelijk de financiering tot hiertoe heeft verzorgd en er nog een andere persoon als zaakvoerder is aangesteld, hoeft deze beslissing de verdere uitbouw van de zelfstandige onderneming waarin betrokkene een aandeel heeft, helemaal niet in de weg te staan. In hoeverre mijnheer of zijn partner er reeds konden van leven, kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Ze lijken eerder nog bezig met het opbouwen en rendabel maken van de firma. In die zin vormt deze beslissing dus ook geen aanslag op betrokkenes inkomen. Ongetwijfeld heeft hij door het opstarten van de firma samen met zijn partner, ook wel één en ander bijgeleerd over het hebben van een zelfstandige activiteit. Niets sluit uit dat hij van die extra verworven kennis ook gebruik kan maken bij een volgend project in afwachting van zijn terugkeer naar België, indien hij dat zou wensen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (...)

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker derhalve weigert nu hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hiertoe verwijst naar een veroordeling welke verzoeker bij verstek heeft opgelopen voor de Correctionele Rechtbank te Limburg - afdeling Hasselt dd. 5 maart 2018, evenals feiten welke zouden dateren van 2016, waarbij verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt;

Dat de feiten waarnaar de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid refereert evenwel één en hetzelfde feit betreft, terwijl deze ten onrechte meerdere feiten over een langere periode tracht te suggereren;

Dat verzoeker evenwel nog geen definitieve veroordeling opliep;

Dat er inderdaad tegen het voormelde verstekvonnis verzet werd aangetekend hetgeen ontvankelijk werd bevonden en waarin besluytermijnen voor behandeling per 3 december ek. werden bepaald;

Dat in de inleidende dagvaarding immers niet alleen foutieve naam, doch tevens foutief adres van verzoeker werd vermeld;

Dat verzoeker dan ook geenszins, zoals ten onrechte door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt gesteld, zich bewust voor de Rechtbank heeft willen onttrekken, wel integendeel;

Dat verzoeker de feiten, waarvoor hij werd gedagvaard, immers betwist, reden waarom verzet werd aangetekend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal foutief en tegen alle regels inzake de rechten van verdediging, de aanvraag van verzoeker afwijst, nu hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, terwijl verzoeker geen definitieve veroordeling opliep, meer nog, de zaak zelfs in diens afwezigheid en derhalve zonder enige vorm van verdediging werd behandeld!

Dat het dan ook niet kan opgaan dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker afwijst hierbij verwijzende naar artikel 43 van de Wet van 15.12.1980 §1, met name dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, louter steunende op een veroordeling, welke bij verstek werd bepaald en zonder dat deze thans definitief is!

Dat het vermoeden van onschuld, zoals bepaald in artikel 6.2 EVRM immers een algemeen rechtsbeginsel betreft, hetgeen inhoudt dat verzoeker, zolang diens schuld niet bij wet bewezen is, zoals in casu, nu het verzet ontvankelijk werd bevonden, als onschuldig dient te worden beschouwd; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder speculeert op foutieve naamdracht van verzoeker en alludeert dat verzoeker diverse identiteiten zou aannemen, terwijl hij louter diens werkelijke naam meedeelde;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er inderdaad van op de hoogte zou dienen te zijn, dat in Egypte de naamdracht heel anders is dan in België, waar men werkt met voornaam en familienaam, terwijl men in Egypte 4 voornamen heeft;

Dat het dan ook overduidelijk is dat J. N., hetgeen fonetisch alzo werd genoteerd, diens tweede en derde voornaam betreft;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 23 juni 2014 (nr. 125 927 - RvV 150 673, het standpunt van verzoeker volgde en als volgt oordeelde:

"de Raad benadrukt dat, conform artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek, een vonnis slechts kracht van gewijsde heeft indien het niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen. In casu wordt niet aangetoond dat enige wetsbepaling een afwijking zou voorzien op de regel dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 slechts kracht van gewijsde krijgt na het verstrijken van de beroepstermijn. Artikel 57 van het Ger. W voorziet voorts dat tenzij de wet anders bepaalt, de termijn voor verzet, hoger beroep en voorziening in cassatie begint bij de betekening van de beslissing aan de persoon of aan de woonplaats. Uit de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan niet worden afgeleid dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 reeds aan verzoeker werd betekend. Er blijkt derhalve niet dat de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen dit vonnis reeds is beginnen lopen, laat staan dat deze termijn is verstreken en dat deze rechterlijke uitspraak bijgevolg kracht van gewijsde heeft.

Verweerder werpt op dat een betekening niet vereist is en dat artikel 1044 van het Ger. W voorziet in de mogelijkheid om te berusten.

Het staat evenwel niet ter discussie dat verzoeker nooit uitdrukkelijk heeft aangegeven te berusten wat betreft het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 en uit het feit dat reeds een aantal maanden zijn verstreken sedert de uitspraak van dit vonnis kan in voorliggende zaak niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker stilzwijgend zou berusten.

Een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag wordt afgewezen zonder kennis van de juiste feitelijke gegevens en dus louter op basis van vermoedens of veronderstellingen is niet op kennelijk redelijk wijze genomen"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat het Bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor zij in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hij stelt dat de feiten waarnaar het Bestuur verwijst één en

hetzelfde feit betreft terwijl de bestreden beslissing ten onrechte meerdere feiten over een langere periode suggereert. Hij stelt geen gevaar voor de openbare orde te zijn. Hij vervolgt nog geen definitieve veroordeling te hebben opgelopen en beroept zich op het vermoeden van onschuld. Hij besluit dat de naamdracht in Egypte anders is dan in België: in België werkt men met voornaam en achternaam terwijl men in Egypte werkt met 3 voornamen. Hij stelt telkens zijn juiste naam te hebben opgegeven. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist bij verstek te zijn veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf voor verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Hij toont verder niet met een begin van bewijs aan dat de administratieve verslagen van 11.07.2013 en 02.12.2014, waarbij hij de naam J. N. opgaf, niet op hem betrekking zouden hebben. Hij betwist evenmin geen gevolg gegeven te hebben aan het inreisverbod en de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem onder de naam J. N. werden gegeven.

Het Bestuur kon aldus redelijkerwijze stellen dat:

“Uit het geheel van bovenstaande opsomming is het dan ook redelijk te stellen dat betrokkene totaal geen respect heeft voor de wetten van België, zowel de strafrechtelijke als de andere, waardoor het redelijk is te stellen dat betrokkene heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

(...)

Er dient immers opgemerkt te worden dat betrokkene, anno 2018, nog steeds geen respect betoont voor de Belgische rechtsorde. Mijnheer werd immers bij verstek veroordeeld op 5.03.2018. Concreet wil dit zeggen dat hij niet aanwezig was op de rechtbank, mogelijks in een poging zijn straf te ontlopen, hij kon immers pas worden weerhouden op 5.07.2018, de dag dat hij werd opgesloten. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat zijn mentaliteit intussen veranderd is en hij bereid is zich te gedragen overeenkomstig de Belgische wetten en regels.”

Waar verzoeker verwijst naar het vermoeden van onschuld dient te worden opgemerkt dat hij zich niet dienstig kan beroepen op dit vermoeden.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (RvV nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Het feit dat de verzoeker verzet heeft aangetekend tegen zijn veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie correctioneel, verhindert niet dat het Bestuur op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer zij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog het tegendeel niet aan.

Waar hij stelt dat het gebruik van naamdracht in Egypte anders is dan in België toont hij niet aan hiervan melding gemaakt te hebben bij de opstelling van de administratieve verslagen in 2013 en 2014 op naam van J. N. en alsnog zijn juiste en volledige naam te hebben opgegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar hij die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel onder meer dat de gemachtigde verwijst naar een veroordeling die de verzoekende partij bij verstek heeft opgelopen voor de Correctionele Rechtbank te Limburg, afdeling Hasselt, op 5 maart 2018, en feiten welke zouden dateren van 2016, waarbij zij op heterdaad zou zijn betrapt. De verzoekende partij stelt dat het echter één en hetzelfde feit betreft, terwijl de verwerende partij ten onrechte meerdere feiten over een langere periode tracht te suggereren. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij geen definitieve veroordeling opliep. De verzoekende partij tekende immers verzet aan tegen het verstekvonnis en dit werd ontvankelijk bevonden. In de inleidende dagvaarding werden niet alleen een foutieve naam, maar ook een foutief adres van de verzoekende partij vermeld. De verzoekende partij heeft zich dan ook niet bewust van de rechtbank willen onttrekken, zoals de verwerende partij stelt. De verzoekende partij betwist de feiten waarvoor hij werd gedagvaard. Het gaat volgens de verzoekende partij dan ook niet op dat de verwerende partij de aanvraag afwijst verwijzende naar artikel 43 van de vreemdelingenwet, zich louter steunend op een veroordeling die bij verstek werd bepaald en zonder dat deze thans definitief is. De verwerende partij speculeert verder op foutieve naamdracht van de verzoekende partij en alludeert dat zij diverse identiteiten zou aannemen, terwijl zij volgens de verzoekende partij louter haar werkelijke naam meedeelde. De gemachtigde zou er normaal volgens de verzoekende partij op de hoogte van moeten zijn dat in Egypte de naamdracht heel anders is dan in België. Hier werkt men met voornaam en familienaam, terwijl men in Egypte 4 voornamen heeft. Het is dan volgens de verzoekende partij ook overduidelijk dat J. N., wat fonetisch zo werd genoteerd, haar tweede en derde voornaam betreft.

In casu werd toepassing gemaakt van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat werd vervangen door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° [...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing besloten dat de verzoekende partij actueel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit op grond van de volgende feiten: zij is veroordeeld bij verstek voor verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of

arbeidsongeschiktheid, in de loop van haar betrekkelijk korte aanwezigheid in België heeft zij gebruik gemaakt van meerder identiteiten (De veroordeling liep zij op onder de identiteit W., Y. en eerder werd zij aangetroffen bij kleinere overtredingen onder de naam J., N.), zij werd in 2016 op heterdaad betrapt op slagen en verwondingen en zij heeft aan een inreisverbod van drie jaar nooit enig gevolg gegeven. De verwerende partij besluit uit deze feiten dat het volgens haar dan ook redelijk is te stellen dat betrokkene totaal geen respect heeft voor de wetten van België, zowel de strafrechterlijke als de andere, waardoor het redelijk is te stellen dat betrokkene heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

Uit het vonnis van 5 maart 2018 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie correctioneel, blijkt dat de verzoekende partij bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 100 euro voor verboden wapenbezit en opzettelijke slagen en verwondingen met ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg. De verzoekende partij voegt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie correctioneel, van 18 juli 2018, bij haar verzoekschrift. Uit dit vonnis blijkt dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen het verstekvonnis van 5 maart 2018. Het verzet wordt in dit vonnis van 18 juli 2018, dat dus dateert van vóór de bestreden beslissing, ontvankelijk verklaard op burgerlijk en strafgebied. De rechtbank verklaarde het verstekvonnis van 5 maart 2018 op strafgebied en op burgerlijk gebied vervallen binnen de perken van het ontvankelijk verzet van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft dan ook een punt dat de verwerende partij zich niet kon steunen op het verstekvonnis van 5 maart 2018 bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit vonnis was immers al op 18 juli 2018 vervallen verklaard door dezelfde rechtbank, nadat de verzoekende partij verzet had aangetekend tegen het eerdere vonnis. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat het feit dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend tegen haar veroordeling niet verhindert dat het bestuur op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer zij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet volgens de verwerende partij niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De Raad stelt echter vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zelf een eigen onderzoek gevoerd heeft. De verwerende partij beperkt zich, voor wat betreft de feiten waarvoor de verzoekende partij op 5 maart 2018 werd veroordeeld, tot de loutere verwijzing naar het verstekvonnis van 5 maart 2018. Bovendien had de verwerende partij, indien zij een zorgvuldig onderzoek had gevoerd, moeten weten dat dit vonnis van 5 maart 2018 op 18 juli 2018 en dus vóór het nemen van de bestreden beslissing, vervallen werd verklaard. Het betoog van de verwerende partij doet aan voorgaande vaststellingen dan ook niets af.

Verder blijkt uit het verstekvonnis van 5 maart 2018 dat het inderdaad om feiten van slagen en verwondingen gaat die dateren van 5 juli 2016, zoals de verzoekende partij ook aanhaalt. Er bevindt zich in het administratief dossier geen spoor van andere feiten die zouden dateren van 2016 waarop de verzoekende partij op heterdaad zou zijn betrapt. De verwerende partij repliceert op dit argument van de verzoekende partij niet in de nota met opmerkingen. De Raad volgt de verzoekende partij dan ook waar zij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te laten uitschijnen dat het om meerdere feiten gaat, terwijl het gaat om één en hetzelfde feit.

Wat de motieven over de naam van de verzoekende partij betreft stelt de Raad vast dat uit de kopie van het Egyptisch paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij inderdaad vier namen heeft: Y. N. W. H. Het komt de Raad dan ook niet onredelijk voor dat 'Jonin' kan gezien worden als de fonetische notering van de naam 'Y.'. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt melding gemaakt te hebben van het feit dat men in Egypte vier namen heeft bij de opstelling van de administratieve verslagen in 2013 en 2014 op naam van J. N. en alsnog zijn juiste en volledige naam te hebben opgegeven. De verwerende partij stelt dit volgens de Raad ten onrechte, aangezien er zich in het administratief dossier een kopie van het Egyptisch paspoort van de verzoekende partij bevindt met vermelding van haar vier namen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht toepassing heeft gemaakt van artikel 43 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan zij oordeelde dat *“Uit het geheel van bovenstaande opsomming is het dan ook redelijk te stellen dat betrokkene totaal geen respect heeft voor de wetten van België, zowel de strafrechterlijke als de andere, waardoor het redelijk is te stellen dat betrokkene heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.”* Dat de verzoekende partij in

het verleden geen gevolg zou gegeven hebben aan bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod doet hieraan niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU